

ЖИВАТА ПРИКАЗКА

Бъжанчето Лазо бѣше най-големият ученик въ отдѣленieto ни. Той бѣше тромавъ въ игритъ и всѣко междучасие стоеше задѣленъ отъ другитъ, затова не го обичахме. И ако не бѣха коравитъ му мускули, сигурно всѣки день щѣше да изпитва ударитъ на нашата омраза. Но тя бѣше пренесена върху неговитъ учебници, които носѣха дракотини отъ всички ни, а най-много върху скѣсаната му и мазна шапка, която не искаме да стои при нашитъ на високата закачалка, и всѣко междучасие я търкаляхме по подовото масло.

Едно междучасие, когато Лазо бѣше на двора, всички се съгласихме и хвърлихме шапката му презъ прозореца на прашната улица и виновно се смирихме по чиноветъ си.

Когато Лазо влѣзе и всички устрѣмихме любопитно погледъ върху му, той се сѣти, че сме извършили нѣщо. Потърси съ погледъ шапката си, и когато този път не я намѣри на пода, а я зърна презъ отворения прозорецъ на улицата, той обра отъ закачалката всички шапки и ги хвърли презъ прозореца.

Никой не посмѣ да извика. Лазо спокойно седна на мѣстото си.

Вториятъ звънецъ удари и се чука стѣпкитъ на учителя. Когато влѣзе, всички млъчахме. Само Лазо се осмѣли.

— Господинъ учителю, мога ли да си взема шапката? Паднала е отъ прозореца. — Той скри нашата вина и излѣзе.

Единъ презъ другъ и ние наскочахме отъ чиноветъ си.

— И моята шапка, господинъ учителю.

— И моята . . .

Като кошерь отъ немирень рой пчели зашумѣ класа. Учителъ погледна празната закачалка.

— Кой ви хвърли шапките?

— Лазо. . . Лазо. . . — завикахме всички въ единъ

гласъ.

И когато Лазо се върна и виновно обори глава до вратата, сърдитиятъ погледъ на учителя го прониза, той не издържа и отъ дъното на гърдитъ му заблѣкаха думи, като струи на мжката, която го притискаше.

— Азъ ги хвърлихъ, господинъ учителю, защото тѣ хвърлиха моята. И азъ искамъ шапката ми да стои на високата закачалка. Азъ не съмъ виновенъ, че шапката ми е скѣсана. Бедни сме. Дойдохме отъ чуждъ край. Какво съмъ имъ сторилъ, че ми хвърлятъ шапката?

— Вземете си шапките — каза учителъ. — Седни си, Лазо.

Ние връхлетѣхме на улицата, кждето дълго се блѣскаме, докато разпознаемъ шапките си.

Когато отново насѣдахме на чиноветъ си, зачакахме да играе прѣжката, както другъ път е ставало.

Но очитъ на учителя, благородни и кротки, свѣтѣха. И вмѣсто ударитъ на прѣжката, удари сега бѣха добритъ думи на учителя.

— Деца, искате ли да носите прашни шапки? Разбира се, не. Защото ще ви се смѣятъ другитъ. Тогава изчистете и злото отъ сърдцата си. Не носете и сърдцата си прашни и измърсени. Чиститъ сърдца животътъ ще облѣче въ чисти дрехи, а на злитъ ще даде скѣсани и прашни дрехи. Ако искате чисти дрехи, трѣбва да обичате вашия бедень другаръ.

Не зная дали всички обичахме Лазо, но думитъ на учителя се връзаха дълбоко въ мене. Помня ги и сега.

Много мои другарчета животътъ отрупа съ грижи и имъ даде прашенъ дѣлъ, като прашната имъ шапка отъ улицата, а Лазо завърши образованието си и сега ходи съ чиста и хубава шапка.

Трифонъ Даскаловъ

БРАТЧЕТА

По А. Барто.

1. ЧЕРНОКОЖОТО

Има черното братленце кждрава, на колеленца, като вълна на овчица, бухнала косица.

Черни му очичкитъ, кожата, ржичкитъ. То съ крачка тупъ-тупъ си прави, то на свой езикъ балтави: „Гилли-Милли Га!“

2. ЖЪЛТОКОЖОТО

Има жълтото братленце жловатички оценца, и, като иглици, щръкнали косици. То е мѣничко, то е тѣничко, то съ крачка тупъ-тупъ си прави, то на свой езикъ балтави: „Чинге-Линге Чень!“

3. ЧЕРВЕНОКОЖОТО

Има третото братленце като вжглени оценца. То е медно братче, като шоколадче. То съ крачка тупъ-тупъ си прави, то на свой езикъ балтави: „Кива-Кива Шва!“

4. БЪЛОКОЖОТО

А пъкъ бѣлото братленце има гласъ като звънченце, и очички сини, и коси копринни. То съ крачка тупъ-тупъ си прави, то на свой езикъ балтави: „Ма-ма — Ма-ма Ма!“

Христо Радевски

КОГАТО ДВАМАТА СЕ КАРАТЪ . . .

Голѣмъ бой падна днесъ между приятели — не бѣха други пътъ така изпатили. И Мурджо и Миланъ сѣзъ кучета добри, все наедно ядатъ и хапки и кори, но днесъ за кокалъ простъ се сбиха, рѣжкахъ, дърпахъ се, виха, оскубахъ си доста косми, най-сетне рекоха: тѣй глупави защо сме? Я да отидемъ при кумица Лиса, тя уменъ сѣдникъ е отъ време, тя ще рѣши правата ни какви сѣ надъ кокала — кой трѣбва да го вземе.

Кумицата изслуша препирнята, натисна кокала съсъ кракъ, засмѣ се малко подъ мустакъ и рече: — Вие сте двама братя, затуй и справедлива азъ ще бжда съсъ моята присѣда. Тозъ кокалъ, безъ съмнение, по равно на двамата ви се пада. Но азъ ще го изымъ, като награда за справедливото решение.

Димитъръ Подвързачовъ

ВАРШАВСКАТА ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА

Тя е най-големата по пространство зоологическа градина въ Европа и най-новата. Въ нея се събиратъ постепенно всички видове животни, каквито природата е създала — отъ мишката до елопа. Макаръ и на северъ, далечъ отъ топла Африка, много тропически животни живѣятъ и се размножаватъ спокойно въ Варшавската зоологическа градина. Особено лъвътъ и слонътъ сѣ намѣрили тукъ прекрасни условия. Срѣщатъ се и животни, които сѣ рѣдкостъ за зоологическитъ градини. Например: южно-американскитъ маймуни Мармозетки — най-малкитъ и най-интереснитъ маймунки; африканскитъ Гепардъ, отъ рода на пантеритъ, едно животно, което не се страхува отъ женитъ, а отъ мъжетъ изпитва неописуемъ страхъ; полскитъ Зубъръ или Визентъ — най-рѣдкото и най-скѣпото животно въ Европа.

Малкитъ слончета, като то-

ва на картинката, което е родено въ самата градина и е едва на 4 дни, сѣзъ радостъ за

дещата. Слончето е снето въ момента, когато суче отъ майка си.

Дим. Чаковъ

ТЕЛЕГРАМА

Книжката-премия „Чудната стрела“ излѣзе отъ печатъ и се изпрати на редовнитъ абонати, които изплатиха абонамента си до опредѣления срокъ. За да дадемъ възможностъ на всички наши абонати да получатъ книгката-премия, продължаваме срока до 25 ЯНУАРИЙ 1939 ГОДИНА. По нона година и Коледа всѣко дете може да събере 5 лева. А само толкова трѣбватъ, за да си доплатите абонамента и да получите книгката-премия!

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

Димитъръ Подвързачовъ

Роденъ е на 6 октомврий 1881 година въ гр. Стара-Загора, а почина на 13 ноемврий 1937 год. въ София.

Димитъръ Подвързачовъ бѣ известенъ на читателитъ съ името Хамлетъ Принцъ Датски, както се подписваше подъ хумористичнитъ си работи. Той е участвувалъ въ почти всички наши хумористични списания и вестници. Написалъ е много басни, фейлетони, сатири и злободневни бележки, събрани въ две книги: „Какъ дяволътъ чете евангелието“ и „Басни“. За малкитъ написана две книги „Крачунъ и Малчо въ София“ и стихотворната хумористична повестъ „Война въ джунглитъ“.

Той бѣ познатъ и като много добъръ преводачъ, който владѣе отлично родната речъ. Съ неговата преждвременна кончина българската култура изгуби единъ отъ ценнитъ си ратници.

ЗИМНИ ПЕПЕРУЛИ

чудни, смѣли, тѣзъ снѣжинки, — пеперушки, гонятъ се и тичатъ — луди, катъ сжщински пеперуди.

Катъ звездички свѣтятъ всички, и се смѣятъ и люлеятъ, и безброй при насъ долитатъ, безъ да молятъ, безъ да питатъ.

На купчинки, по трапчинки, на купища по трапища, леко падатъ и се трупатъ, — прѣспи страшни ще натрупатъ. Бѣли, бѣли пошурѣли — тѣзъ снѣжинки перушинки, какъ сѣ свежи, какъ сѣ мили като птички лекокрили.

Славчо Ангеловъ

И на сжщото мѣсто имаше овчари, които живѣха на полето и пазѣха нощна стража около стадото си. Ангелъ Господень застава предъ тѣхъ и имъ рече: Днесъ се роди въ Давидовия градъ Спасителъ.

Евангелие отъ Лука.

жълти круши.

Въ това време по пѣтя минавала Руска. Руска била много хубаво, весело и умно момиче. Руси немирни кждрици си играели по челото ѝ и по червениятъ ѝ бузи. А синитъ ѝ живи очи сякашъ се смѣли. И всѣки, който я виждалъ, изведнажъ я обиквалъ.

Жабокътъ подхвърлилъ една круша къмъ Руска. Тя нищо не му казала. Само се обърнала и като видѣла, че жабокътъ си играе, засмѣла се.

Жабокътъ подхвърлилъ още една круша, но Руска не се обърнала. Тогава той се ядосалъ. Сकोчилъ и заскакавалъ следъ нея, да я стигне.

— Чакай, чакай! . . . Момиче,

какъ се казвашъ?

Руска се спрѣла.

— Какъ се казвашъ? — запитала пакъ жабокътъ, като я стигналъ.

— Защо питашъ?

— Защо, защо — ще ти кажа после. Ти ми кажи какъ се казвашъ.

— Е, добре — казвамъ се Руска. Кажи сега защо ме питашъ?

Жабокъ се засмѣлъ. Отворилъ си устата до ушитъ!

— Руска! . . . — повторилъ той. — Какво хубаво име! . . .

— Кжде живѣшъ, Руске?

— Кжде, въ село!

— Знамъ, че въ село, но на кого си момиче?

Руска погледнала съ синитъ си очи полето и после насълзени ги потопаила въ синьото небе.

— Майка и татко нѣмамъ. Не ги помня — казала съ въздишка тя — но имамъ дѣдо — дѣдо Станчо! При него живѣя. Той е много добъръ. . . Обича ме. Азъ му шетамъ.

Жабокътъ хваналъ ржката на Руска и ѝ казалъ:

— Добре тогава, Руске, кажи на дѣда Станчо, че и азъ те обичамъ. А, кажи му още, че ще дойда съ сватове да те взема за моя булка.

Той рипналъ и дръпналъ червеното мушкато отъ ухото на Руска. Руска се уплашила и побѣгнала. А жабокътъ се за-

Нѣкога не е имало зима. По земята е било вѣчно лѣто. По клонитъ на дърветата винаги имало плодове. Тѣ капѣли по земята и гниели, защото не е имало кой да ги събира. Въ полето по три-четири пѣти пламвали житата.

Всички животни били мно-

го едри и силни. Тѣ само ядѣли, пиели студена вода и се излежавали по тревата, подъ дърветата.

Веднажъ единъ жабокъ лежалъ на сѣнка подъ една круша покрай пѣтя. Той си билъ кръстосалъ краката и си игралъ съ накапалитъ до него